

Revisia Vânătorilor

Organ al Uniunii Generale a Vânătorilor

SEPTEMBRIE
1921

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

PREȘEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutz și Antoniu Mocsony.
VICE-PREȘEDINȚI: Colonel G. G. Manu și N. Racotă.

PREȘEDINTE: Dinu R. Golescu.
SECRETAR GENERAL: M. D. Scraba.

ANUL III
No. 15

MEMBRI-CONSILIERI: Dinu C. Arion, Dr. C. Andronescu, Balaciu Petre, Principele Val. Bibescu, Dr. Dinu Brătianu, Dr. V. Bonachi, D. G. Brătianu, Barbu Catargi, General Cottescu, Dr. I. Costinescu, I. Cămărășescu, General M. Dancov, Petre Ghika, Gr. N. Greceanu, C. Iarca, G. Lakeman-Economu, Dr. C. Leonte, Dr. N. Mețianu, Dr. G. Nedici, Mih. Sc. Pherekyde, George Plagino, Gr. Rioșeanu, G. Schina, N. Schina, Ștef. Șendrea, Colonel C. V. Sterea, Dr. L. Scupiowski, Dr. G. Slavu, Dr. G. Udrișchi.

CENSORI: N. Berindei, Dr. Amza Jianu, St. Gaillac, M. Flechtenmacher, Dr. I. Bejan și C. Mărescu.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

—00—

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate societățile de vânatoare se pot grupa în jurul ei.

TAXA DE INSCRIERE este numai **40 lei** (N'are cofizațiuni lunare sau anuale).

MEMBRII ADERENȚI: cei ce donează până la 100 lei.

MEMBRII ACTIVI: cei ce donează dela 100 lei în sus.

MEMBRII ONORIFICI: cei ce donează dela 1000 lei în sus.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor).

Publică: articole cu subiecte pur vânătorești; numele membrilor Uniunii; numele donatorilor; lista con travenienților la legea de vânatoare; dări de seamă a societăților de vânatoare, etc.

Abonament **30 lei** anual.

Primește anunțuri comerciale 4.000 lei pagina anual.

Sediul: STR. 13 SEPTEMBRIE No. 85
BUCUREȘTI

BANCA GENERALĂ A ȚAREI ROMANEȘTI

Capital lei 60.000.000 ⌘ Rezerve lei 47.000.000

SEDIUL CENTRAL

BUCUREȘTI :: Strada Lipscani No. 12

SUCURSALE:

Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova,
Galați, Giurgiu, Ploești și Turnu-Măgurele

Efectuează toate operațiunile de Bancă în general

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

D-1 C. Manolescu-Râmniceanu, Președinte;

D-nii: Principele Stirbey și Jacques M. Elias, vice-președinți;

D-nii: M. Antonescu, Henry Catargi, Dr. I. Costinescu, I. Calimache, C. G. Dissescu, I. G. Duca, I. Hurmuzaki, V. Goldiș, T. Ioncu, I. Mitilineu și Dr. G. D. Creangă, membrii.

Administrator-delegat Dr. G. D. Creangă

Publică articole cu
subiecte pur vânătoarești

Abonament 30 lei anual

Primește anunțuri
comerciale
4.000 lei pagina anual

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii Cile a Vânătorilor

Septembrie 1921. Anul III

No. 15

Director:
M. D. SCRABA
Secretarul General al Uniunii

Redactor:
Căpitan C. MARINOIU
din artilerie.

Dirrecția și Administrația: Str. 13 Septembrie, 85.

CALENDARUL VÂNĂTORULUI

(PE SEPTEMBRIE)

Se pot vâna:

- Iepurii.
- Potârnică.
- Prepelite, cărstei, porumbel, turturele, cocoșari (sturzi).
- Lebede, găște, rațe.
- Becăține, cioclici (nagăți), cocori și orice alt vânat de baltă.
- Silarii.
- Fazani și găini de alună (Erunci).
- Cocosi și găini de munte (ambele specii).
- Dropii și spurcaci.
- Cerbi, căprioare (tapii numai).
- Caprele negre.
- Toate animalele stricătoare și pasărilor răpitoare.

Nu se pot vâna:

- Ciutele și căprioarele (femele).

Red.

Prepelița

de Gustave Voulguin.

Cu cât trece timpul, cu atât numărul prepelițelor se împușnează mai mult. Erau odată foarte abundente pe câmpiile noastre, dar din nenorocire astăzi, numărul lor descrește simțitor, din cauza emigrațiilor lor anuale. Ele sunt supuse, în acest timp, unui înverșunat masacru prin diferite arme și instrumente ale baștinașilor Egiptului, Tripolitaniei, Tunisiei, Algeriei și Marocului. După trecerea lor peste Mediterana: plase de tot felul, de toate mărimile, curse de toate sistemele sunt întinse pentru captarea lor și rezultatul — nu zicem al acestei vânători, ci al acestui braconaj — se cifrează la mii de lăzi expediate în principalele porturi ale vechiului și noului continent.

Ele n'au numai a se teme în momentul când trebuie să escaladeze coastele mai sus citate, dar în momentul aterisajului lor pe coastele continentului nostru de miazăzi. După traversarea Mediteranei, locuitorii acestui litoral, se servesc de aceleași mijloace ca și vecinii lor braconierii-africani. O bună parte din ele rămân pe aci; iar restul, din ce în ce mai redus, sosesc și prin părțile noastre.

* * *

Prepelițele formează în ordinul galinaceelor, un gen învecinat cu al potârnicilor. Ele au drept caracter esențial: un cioc scurt, mai mult larg decât înalt; la mandibula superioară (partea de sus a ciocului) curbat; cu nările pe jumătate închise de o membră...

În urma ocularului spații din acele albe lipsite de fulgi ca la adevăratele potârnică; aripele sunt de o lungime mijlocie, de cele mai multe ori cu a doua pană mai lungă ca celelalte; coada este foarte scurtă, de ordinar compusă din 4 pene așezate în etaj și rotunjite; picioarele, au tarsele netede și lipsite de pînteni.

Prepelița se așează de obicei în câmpie și în special în ținuturile cele mai călduroase; acele cari se apropie de regiunile mai răcoroase, le părăsesc la apropierea iernei, pentru a căuta un climat mai dulce. O singură specie se găsește în Europa, dar ea este numai de trecere, de pasaj; aceasta este *prepelița vulgara*, singura de care vorbim noi.

Această prepeliță, lungă de 20 cm. aproape, are partea de sus a capului variată între negru și roșiatic, cu 3 bande longitudinale; spatele brun variind între galbui și negru; gâtul înconjurat de bande de un brun negricios; pieptul și umerii roșiatici; pântecul alburiu, ciocul și picioarele de culoare verde-închis.

Bărbații bătrâni, au gâtul de un brun negricios, dar fără bande împrejur.

Femeile au gâtul alb, fără bande, spatele închis și penele de un roșu clar.

Prepelița diferă de potârnică, nu numai prin caractere, dar și prin obiceiurile sale. Ea este oarecum țiganul, sau mai bine zis, vagabondul vânătorului de plumb al localităților noastre. În tocmai ca țiganii, ea este puțin sociabilă: îi place a trăi izolată. Este o pasăre cântătoare; bărbații nu stau cu femeile decât în timpul împerecherii și le părăsesc în momentul ouatului. Femeile fac destule ouă și le clocesc singure. Pui eșiți din ghioace sunt mult mai robuști ca cei de potârnică, căci imediat încep a fugi și nu întârzie decât câteva zile, pentru a eși din grija maternă. Toată familia se risipește și din acest moment, prepelițele se găsesc foarte rar reunite împreună; nu se adună din nou decât în epoca emigrației, pentru care, ele aleg cu multă iscusință un vânt favorabil, așteptând chiar foarte mult timp, ca această ocazie să se prezinte. Atunci se decid să plece; dar dacă vântul se schimbă, fiindu-le lor contrar, cad cu dușumul, fie pe marginea coastelor, fie în interiorul uscatului, fie chiar în mare; în acest din urmă caz, dacă se găsește o corabie pe mare, este deodată acoperită de sute din aceste păsări.

Dar în cele mai multe cazuri, în timpul traversării, ele sunt înghițite de valuri, după ce au luptat câteva momente la suprafață cu mare desperare.

Tot ceea ce se spune despre procedeul prepelițelor de a încerca să se mențină la suprafața nivelului apei, nu sunt decât legende.

Prepelițele sosesc în ținuturile noastre, prin mijlocul lui Aprilie sau începutul lui Maiu, potrivit cu

sau la începutul nopții, traversează Mediterana pentru a se reîntoarce în Africa și se răspândesc până la capul Bunei Speranțe. În timpul traversării lor, se odihnesc pe diferitele insule și stânci, pe care le întâlnesc în drumul lor.

După cum am văzut, locuitorii diferitelor țări, fac măceluri îngrozitoare în aceste sezoane și aceasta este pentru ei o mare sursă de câștig.

Prepelițele de sex masculin, sunt din fire foarte gâlcivitoare și bătăușe; această ardoare de bătae a dat ideea, din cele mai vechi timpuri de a-i dresa la luptă câte doi, sămănând cu caraghioasa bătae a doi cocoși.

* * *

Vânătoarea prepelițelor, se practică ca și cea a potârnicilor, cu câinele de aret; prepelițele au sborul mai iute ca al potârnicilor, dar nu se decid să-și ia sborul, decât când sunt absolut obligate. În timpul zilei, stau ascunse în lanurile de grâu, porumburi, sfeclă, etc.

Ele te lasă să te apropii foarte mult, stăpânindu-se a fugi cu o foarte mare agilitate, sau mai bine ținându-se ascunse sub o grămadă de iarbă, sub bulgări de pământ arat, lăsând să treacă câinele și vânătorul pe lângă ea. Aretul este de o durată așa de lungă și foarte adesea prepelița nu se decide să plece decât sub nasul cânelui sau chiar sub pușca vânătorului. Este preferabil în acest caz, să o lăsăm să zboare și să nu tragem decât când este la 20—25 metri; trăgând când ea este gata să se ridice, și în care caz nu e la o depărtare mai mare de 6—8 metri, se sdrobește prepelița prea rău, cu toată micimea plumbului cu care ne servim, (8—9) englezesc.

Urmărirea prepelițelor cu un bun câine de aret, este una din vânătorile cele mai amuzante, și adăugăm, cea mai ușoară, cu condiția ca să aibă răbdarea indispensabilă tuturor vânătoarelor cu câine de aret.

Carnea prepeliței este excelentă; ea se poate prepara la bucătărie în mâncări foarte gustoase.

Ca și la potârnică, dimineața și în ultimile ore ale zilei, este cea mai bună șansă de a le vâna. Ele pornesc aproape întotdeauna singure sau câte două, rar câte trei. Se ridică fără sgomot de aripi, scoțând un mic țipăt de spaimă ridicându-se puțin dela pământ, sburând în linie dreaptă, pentru a se așeza la 200 sau 300 metri; este ușor atunci, dacă ele au scăpat (fără a fi nimerite) de a le regăsi, mergând totdeauna, bine înțeles, contra vântului.

Nu vom mai vorbi de alte moduri de vânătoare, cu țăriiitoare¹⁾ de diferite feluri, se servă chiar de băbătuși la cari se întrebuițează barbaria de a le scoate ochii, și îi închid în colivii cari se așează în împrejurimele unde vânătoarea trebuie să aibă loc.

Aceste apucături n'au nici un raport cu lupta loială pe care vânătorul trebuie să o ducă cu orice fel de vânat, acestea sunt asasinat, care nu merită decât profundul nostru dispreț.

„Encyclopedie du chasseur“

Traducere de:
St. N. Garibaldi

Despre pulbere

Intâmplarea punându-mi în față o broșură cu oarecare note asupra pulberii EC³ de care o furnizează Uniunea, mă gândesc că voi aduce un real serviciu camarazilor care o întrebuițează — publicându le în parte.

Aceasta, cu atât mai mult cu cât colegul Căpitan Bură, a trecut în linii prea generale asupra chestiunii pulberilor.

Societatea engleză «The E. C. Powder Company Limited», a introdus pe piață, încă din 1882 o pulbere fără fum, cu calități apreciabil superioare asupra simlarelor sale, deia acea dată. Acest tip EC¹, prezintă un mare avantaj prin faptul că era cu mult mai stabilă decât Schultze, iar grăunțele nu se sfărâmau nici la transport nici la încărcare, — deformațiuni care înlesnesc alterarea prin umiditate, și care se pretează la supra-presiuni.

Prin 1890, se pune pe piață un nou tip de pulbere EC, cunoscută sub numele de EC², care reușește să devină foarte populară din cauza eficacității sale sporite, și mai ales din cauza siguranței ce prezenta — ne mai fiind nevoie de o prea mare precauțiune în dozare.

Ambele aceste pulberi, făceau parte din categoria (42 grains) — adică încărcătura cal. 12 cântărea 42 grs. (2,75 grame). — Această încărcătură se preta însă unui recul cam puternic, ceia ce conduce către o nouă îmbunătățire?

Prin 1897, apare tipul EC³, numai de 33 grains (2,15 grame), tipul de azi, sau în general numită EC perfecționată.

E o pulbere cu baza de nitroceluloză, de culoare orange, în grăunți amorfi aproape sferici, cu suprafața neregulată.

Se apropie ca aspect de Clermonita rosă.

Calitățile sale esențiale sunt cam următoarele: recul redus, cu toate vitezele mari ce imprimă; încălzește foarte puțin țevile, o ardere complectă, fără reziduiuri acide, și o mare stabilitate.

Personal mi s'a întâmplat să trag cartușe încărcate de 2 ani, fără a avea un rateu, sau o lovitură anormală.

Pulberea EC³ nu este de loc capricioasă în materie de capse; deși îi convin mai mult capsele de putere mijlocie, funcționează tot așa de regulat și cu cele obișnuite și cu cele tari.

Vitezele mari ce imprimă, nu sunt absolut condiționate, de o calitate excesiv de bună a celorlalte utensile — cartuș, bnră etc. Dă aproape aceleași rezultate și în condițiunile obișnuite de tragere.

Avantajul cel mai mare ce prezintă, e faptul că permite o foarte mare variație în încărcături, în timp ce vitezele imprimate se mențin în aceiași proporție, cu pulberea și alicele întrebuițate.

În acelaș timp presiunile nu se ridică cu mult deasupra normalului.

Mai clar vorbind — cu pulberea EC³ se pot obține viteze enorme, măbind încărcătura de pulbere și micșorând pe cea de alică, fără ca reculul să fie mai violent, fără ca presiunea să pună țevile în pericol de a eclata, — și fără ca gruparea să sufere.

Bx., cazul cal. 12 încărcătura dela litera C. (vezi cutia).

O altă calitate a acestei pulberi, este că se pre-

tează la orice calibru — lucru ce nu se întâmplă cu toate celelalte. — EC³ se poate întrebuița dela cal. 32 la cal. 12, dela alica No. 8 (Englez) la glonț.

Variațiunile de temperatură nu o alterează prea mult; pulberea lucrează la jel, câtă vreme căldura nu a făcut cartonul cartușului casant, sau apa nu l'a umflat ca pe burete.

Durerile de cap ce provocau alte pulberi — fie chiar Rottweiler din 'nainte de război — nu se întâlnesc cu pulberea EC³, care nu desvôltă nici gaze corosive, nici sefidiuri acide.

Grație stabilității sale, a arderii sale regulate, peccolile la care expun alte pulberi printr'o încărcare neregulată, se reduc foarte mult când e vorba de EC³.

Toate aceste calități, ce se vor putea ușor constata în timpul întrebuițării de oricine, fac ca EC³ să fie considerată ca o pulbere cu totul superioară, chiar de Francezi — ei atât de geloși de fabricatele lor.

EC³ este considerată de aceiași talie, dacă nu superioară pulberilor T și T franceze (cele mai bune pe care le au) și pulberea Rotwe'ler germană.

De aceea cred că EC³ este cea mai bună pulbere pe care ne-o oferă azi comerțul mondial.

Asupra încărcării, nu am nimic de adăugat asupra celor scrise de fabrică, pe orice cutie. E de atras atenția că prima bură peste pulbere (cartonul gadronat) trebuie bine șezat peste pulbere, ca aceasta să nu joace — fără a fi apăsat tare sau mai ales bătut — bin' înțeles mă raliez însă la părerea Căpitanului Bură de a se privi drept maximum, dozele date pe cutii, cel puțin până la încercarea armei. — Și aceasta din următoarea considerație: In deobște porțiile date de diversele fabrici, pentru pulberile lor, au fost socotite pentru armele ce se fabrică în statul respectiv. Inșă între alesajul uzitat în diversele state, există deosebiri cam mari, și atunci porțiile date nu corespund, dela o pulbere Engleză pentru o armă franceză sau alta germană.

Mai clar:

Țevile de calibru 12, sunt alesate (găurite) în Anglia la un diametru mediu 18,5—19,1 milimetri.

În Franța acelaș calibru deabia are un alesaj mediu de 18,2 milimetri.

În Germania de 18—18,1 milimetri.

În teorie toate țevile 12 ar trebui să aibă un diametru de 18,4 milimetri.

Ori, după experiențele oficiale făcute în Franța, s'a constatat că la aceiași încărcătură de pulbere și alice, o zecime de milimetru mai puțin în alesajul unei țevi cal. 12 mărește presiunea cu 100 Kgr. pe centimetrul patrat, și sporește viteza cu 10 metri (v. Beaurevoir).

Se înțelege ușor de ce un dozaj englez, poate provoca eclatul unei arme germane, sau invers, un dozaj german va da rezultate sub mediocre într'o armă englezească. Probabil că unul din motivele noțiunii de «temperament» al armei, pusă de amicul Bură în studiul său, e și acesta.

Și personal îmi amintesc că trăgând Rotweiler într'un Greener, întrebuițam cam 2, 5 gr. când încărcătura normală era abia 2,1—2,2 gr.

Cred util totul, ca încheind lămuririle de mai sus — să recomand mereu cea mai mare prudentă — absolut necesară tuturor celor ce întrebuițează o pulbere fără fum — oricare ar fi ea.

Călinești.

Ion Ceahlău.

Prima mea vânătoare

— Impresii —

Era prin Decembrie 1881.

Primim, cu fratele meu Dr. Gheorghiu, poftire dela un prieten al nostru fruntaș din județul Neamț, pentru o vânătoare mare, care trebuia să ție mai multe zile, în munții dela Mănăstirea Neamțului, Secu și alții.

Bucurie mare pe noi; n'aveam amândoi decât 21 ani — 25 ani — adică, tocmai când sângele fierbe mai tare în om — amândoi vânători pasionați — plini de vlagă și flămânzi de așa vânătoare mare de munte, căci de cele mici la câmp, de iepuri, vulpi și lupi, ne făcusem gustul.

Ne echipăm strașnic și plecăm dela moșia tatei Berești din județul Bacău — la Piatra N. cu trenul și apoi cu diligența la Mănăstirea Neamțu, unde eră întâlnirea generală.

Spre bucuria și norocul nostru — în noaptea sosirei la destinație, să așterne un pospai de zăpadă cam de 20 c.m. grosime — și fiind frig mare — să face o cale de sanie minunată.

La Mănăstire, găsim aproape toți invitații prezenți — cei mai mulți din Piatra Neamțu — câțiva din județ și vre-o 4—5 boeri mari, vânători toț unul și unul dela București, înarmați până 'n dinți cu câte 2 puști, cuțite și revolvere, că doar să putăa întâmplă vre-o primejdie cu dihăniile sălbatece, ca porci sălbateci și urși din cari aveam nădejde să întâlnim pe acele meleaguri.

Fiind seara, mâncăm și ne culcăm fiecare într'o chilie la Arhondaric, visând feldefel de isbânzi.

Ceva înainte de faptul zilei, un bucium răsună și toți sărim, ca arși, pe picioare, începând pregătirile.

Luăm câte un ceai cald și o pornim la drum, parte în sănii țărănești «târlii» parte pe jos, iar țărani vânători și bătaiași — să înșiră ca indienii — având unii și copoi legați în sfoară formând un lanț lung și pitoresc.

Toți eram veseli și plini de bucurie — măreția naturei — îmbrăcată în mantie virginală — arborii și mai ales brazii cu ramurele lor pletoase atârând spre pământ, îmbrăcate în alb ca de nuntă, — ne încânta privirile.

În sanie lângă mine să nimerise vestitul vânător de urși «moș Coțoflec» de a cărui faimă vânătorească ia meș buhu, că de popa tuns; prind vorba cu el și tot drumul până la Țitori cam 3—4 klm. îmi povestește fel de fel de snoave vânătorești, unele tragice, altele de răs.

Observ, că mereu dă din cotul stâng — și aflu că suferă de un tic nervos — cu toate astea — unde trimetea focul — glonțul nu da greș.

În fine, iată-ne ajunși; sărim din sănii, sprinteni frământând zăpada proaspătă și făinoasă căci era frig pu'ere mare.

Uitasem să spun, că'n cale dăm de urmele unui

cârd de cerbi — trecuți de curând — după care găsim și două urme mari de lup.

Unul din vânătorii Bucureșteni, roagă pe prefect a trimite în urmărirea lor un vânător, curioși, toți, să aflăm de soarta cerbilor; în adevăr, după bătaia întâia, ne aduce o bucată de șold ca dovadă cum lupii știu să vâneze.

Ne urcăm sus spre coama muntelui, unde erau țiitorile, urcuș foarte anevoios, dar nu'l prea simțim fiind tineri și înflăcărați de o așa frumoasă vânătoare; eram 35 vânători, din care 15 surtucari, restul țărani; bătaiași vre-o 50 cu vre-o 10 copoi.

Bătăile erau organizate de moș Coțoflec, care cunoștea cel mai bine unde se ține și care sunt trecătorile bune ale vânatului; bătaiași fac gură puternic și când dau de vre-o urmă de lighioană, sloboade un copoi, așa făcute vânătorile de munte, dau rezultatul cel mai bun.

Noi însă, din experiență la vânătorile de dihanii mari la munte sau unde bătaile erau prea largi și lungi dam și focuri în linia bătaiașilor atât la pornirea bătaiei, cât și'n clipa când se aude vre-un foc la vânători atunci vânatul o apucă înebun t de spaimă razna înainte, vârtej și nu se mai gândește a se reînfoarce sau a trece pe lături.

În fine, iatăne așezați fiecare la locul său, arătat cu mult drag de moș Coțoflec, care șoptește fiecăruia câte un cuvânt de încurajare.

Incepe bătaia, după semnal! abia să auzeau glasurile răsunând în largul codrilor; tăcere mormântală vre-un sfert de cias d'odată, auzim un copoi la dreapta gonind vrăjmaș spre linia vânătorilor, nu mult după aceea, un alt copoi la stânga noastră, da gură de rupea pământul două focuri de pușcă răsună unul după altul, iar codrii clocotesc în lungi ecouri. Simțiam inima cum mi se bătea cu putere parc'ar fi vrut să spargă pieptul, iar respirația mi se oprea în gât! Mai urmează două puternice detunături de pușcă, chiar în apropierea mea. Cum nu știam ce soi de dihanie este făceam fel de fel de presupuneri și planuri.

În acea clipă, zăresc pe sgheab în vale — sburând în salturi mari un țap de căprioară — venind glonț la mine, îl las la 15 metri depărtare și'l trăsesc fără milă, drept în cap, cade fulgerător, de bucurie nu mă mai ținea pământul, era foarte mare și greu cu toate astea, căpătasem puteri herculane și l'am târât în deal la țititoare! Mă felicitam în gându-mi de mare vânător, căci era pentru prima dată că'npușcasem așa vânat și mi se părea că doborăsem un zimbri!...

Dar focurile nu încetau copoi mânău în toate părțile, dăduse de o turmă de căprioare care se împrăștiase, pe unde apucară și linia noastră a vânătorilor clocotea de detunături.

Să termină prima bătaie, se adună vânatul: 8 căprioare și 2 vulpi. Moș Coțoflec, care avea țititoare lângă fratele meu, când îl vede venind îi striga: ceai făcut Domnișorul! el îi răspunde c'a împușcat o căprioară. Moș Coțoflec, dând mereu din umărul stâng îi răspunde că a făcut o minune împușcând două capre, nu una, cecece nu ne venea să credem; atunci ne explică lovitura moș Coțoflec, cu un umor vânătoresc. Bătute-ar norocul să te bată cuconașule c'ai săjungî pușcaș vestit, eu mă uitam țintă la Neata când s'a ivit țapul întâi, care a căzut la primul foc trăsniț; capra rămasă singură și zăpăcită câțiva pași în urmă, după un buștean gros ne mai văzând țapul și crezând că focul s'a țras din laturi, o apucase drept înainte așa că, cu al doilea toc împușcase și capra crezând din cauza fumului, că primul foc a fost greșit.

Am continuat bătaile până seara târziu; în a 3-a

bătaie, care iarăși a fost mănoasă, s'a ucis o lupoaică mare în burta căreia, s'a găsit bucăți de carne și piele de cerb, încă nemistuite probabil dela ospățul de dimineață.

În total, s'au împușcat în 4 zile de vânătoare 38 căprioare, o lupoaică, 2 vulpi și un iepure.

Reîntorși seara la mânăstire, fiecare își povestește impresiile și întâmplările; ni se servește o masă bogată, la care un vajnic băutor prins în rămășag cu prefectul și boerii Bucureșteni, dă pe gât, fără să răsufle, 2 sticle de Cotnari, Rosnovanu adevărat, după care rămas în buimăciala, ese afară și închide cu cheele călugării prin chiliile lor, ei fiind adormiți, iar dânsul cade ca mort beat într'o sală; peste noapte, călugării voind să iasă la slujba bisericească, văzându-se închiși, țipă, răcnesc, bat în uși, iar noi speriați alergăm crezând că e foc, găsind cheele lângă bețivul nostru, dăm drumul călugărilor!... Așa se sfârșește vânătoarea și petrecerea noastră; bețivul e pus întins pe o masă, i se apiinde 2 lumânări, se lasă 2 pădurari al păzi și aflăm că: trezându-se a doua zi pe la prânz, a rămas ca trăsniț văzându-se în poziția unui mort cu mâinele pe piept cruciș și cu lumânări aprinse la cap.

Ce mai răsete pe noi, și ce haz! am ținut minte ca pe ziua de eri și cu plăcere ne reamintim de această mare și întâia noastră vânătoare de munte

1881, Decembrie.

ERNEST GHEORGHIU
Inspector silvic.

Vânătorul.

♦ ♦ ♦

*Vânătorul pleacă grabnic la a zorilor ivire,
Și pe soare, falnic oaspe, îl sultă cu iubire.
Lumea veselă tresare, mii de glasuri sunătoare
Celebrează însoțirea naturei cu mândrul soare.*

*Valuri limpede pe cer, ca o mare nevăzută,
Trec alin pe fața lumii și din treacăt o sărută.
Pe câmpia, rourată pasul lasă urmă verde,
C'e'n curând sub raza caldă, se usucă și se pierde.*

*Vânătorul soarbe'n cale-i răcoreala dimineții,
Admirând jocul luminii pe splendoarele verdeții,
Admirând în umbră caldă florile de prin poene,
Și pârae cristaline și vultani¹⁾ cu mândre pene.*

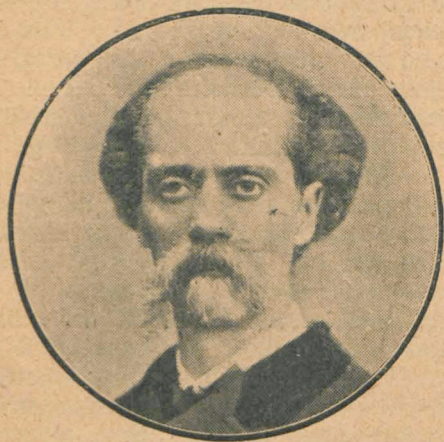
*Pe colnic²⁾, în zarea luncii, un plop mare se ridică
Cu-a lui frunză argintie, făcând umbră pe vâlcică.
Vânătorul la tulpină-i cade'n visuri iubitoare...
Două veveriți pe-o creangă, râd de arma-i lucitoare.*

«Pasteluri» de V. Alexandri.

¹⁾ vultan = vultur.

²⁾ colnic = deal.

C. C. Cornescu

. . .

Fiu de boier, descendent în linie bărbătească din cronicarul Radu Popescu dela Greci, întemeietorul familiei Greceanu, care după cercetările unora era Basarab; iar după alții, descendent din Mihai Viteazu.

Prin 1675 sau 1695 Ioniță Greceanu își ia numele de Cornescu, după domeniile lui cu același nume.

Hatmanul Costache Cornescu, fratele Banului Mihalache Cornescu, a avut doi feciori: pe C. C. Cornescu și generalul Ion Cornescu.

C. C. Cornescu este bunicul D-lui Căpitan C. Rosetti-Bălănescu, un bun vânător și colaborator la Revista noastră; iar generalul I. Cornescu este tata D-lui avocat Mihail I. Cornescu din Târgoviște, care este deasemenea un distins vânător, cum de altfel toată familia Cornescu a fost pasionată după vânatoare, moștenindu-se din tată în fiu acest sport.

C. C. Cornescu, autorul „Manualului Vânătorului” a avut și pentru noi vânătorii un trecut de seamă. În acel manual, cu multă dibăcie și stăpân pe materia ceși propusese să trateze, a așternut în 190 pagini, cercetările sale serioase și spicuirile din cei mai buni autori străini ai timpului, în care vânătorul — chiar cu rutină — dar mai ales începătorul, poate găsi cu multă ușurință lucruri foarte interesante, folositoare și chiar absolut indispensabile.

Acest manual, a deșteptat în Odobescu gustul de a scrie „Falșul tratat de vânatoare” (Pseudo-Kynegetikos) care ne-a rămas ca o perlă în literatura noastră vânătorească.

În „Pseudo-Kynegetikos”, Odobescu scrie astfel de „Manualul Vânătorului”.

«...dar, pe când tu te ocupai cu gravitate «a-ți alege cea mai bună pușcă, a o încărca «cu cea mai potrivită măsură, a o îndrepta «după cea mai nimerită linie; pe când tu «dresai, de mic și cu o minunată răbdare, pe »prepelicarul tău, ca să asculte la semnalele «consacrate: *pst! pil!* și aport! pe când tu «în fine studiai cu luare aminte caracterele «fizice și etice ale celor mai obicinuite su- «biete însuflețite de vânatoare, eu, ca un «nevânător ce sunt, m'am apucat să colind «restâmpii și spațiile, căutând cu ochii, cu «auzul și cu inima, priveliști, răsunete și emo- «țiuni vânătorești».

. . . . .
(astfel că Pseudo-Kynegetikos este) «în opo- «ziție fațășă cu manualul tău, care, deși mai «scurt, este însă fără îndoială cu mult mai «folositor celor cari vor să învețe ceva cu te- «meiu».

În treacăt s'ar mai putea adăoga, ca o parte glumeață, că prin 1857, Cornescu a făcut parte din așa numiții: „Cei trei coconi” (Al. Odobescu, Ad. Cantacuzino și C. C. Cornescu), cari au trimis lui C. A. Rosetti — director, pe atunci, la Teatru Național — o scrisoare prin care declarau: „că nu mai vin la teatru, întru cât acea instituție nu mai corespunde timpurilor”. Din această cauză, toți trei, și-au atras ura și zeflemelele unora dintre partizanii teatrului, din acele timpuri.

Cornescu, în special a avut de luptat cu Macedonsky, pe atunci tânăr, în floarea talentului și epigramist eminent, care profitând de faptul că Cornescu era și vânător, cu ocazia numirii lui ca Director la Teatrul Național îi face o epigramă, care după Teleor sună astfel:

„Domnul Cornescu va schimba multe:
„In locul „Lirei răsunătoare”,
„Peste fațada dela Teatru,
„Va pune „Cornul de vânatoare”.”

R. V.

DRESAJUL CĂINILOR

Down!

Dresajul câinilor de aret, după metoda engleză, complectată prin aport.

(Spicuri din căți-va autori streini).

de C. G. ALEXIANU
Dr. în drept de la Paris

(urmare)

După cum spuneam, că în ceea ce privește aportul, nimeni nu va putea să nege, că încă de mic de tot, câinile are tendință de a lua în gură toate obiectele mărunte ce găsește. Pentru ce să nu profităm de această dispozițiune naturală, de ce să lasăm să se atrofieze această calitate nativă, pentru a i-o impune mai târziu prin mijloace violente?

Incontestabil că sunt și naturi mai independente, a căror instincte volente necesită o mână mai fermă. Aceștia au câte-odată nevoie să fie ținuți mai de scurt și pentru aceștia cred că o mică târnuială nu trebuie înlăturată.

Nu sunt inamicul corecțiunilor bine justificate, însă sunt convins că afară de rare excepții — toți câinii, cât sunt încă mici și de rasă bună, pot fi dresați după procedeul ce vi-l indic, și că funia de dresaj ajunge pentru a învinge veleitățile lor de indisciplină.

Esențialul este, ca lecțiile să fie nu numai zilnice, dar repetate chiar la orice prilej în cursul zilei, în așa fel, ca supunerea la ordinele ce le primește, executarea lor imediată, într'un cuvânt supunerea pasivă, să devie o a doua natură a câinelui, un fel de necesitate inconștientă, ca și aceea a mâncării, a băutului, a alergatului și a vânătorului.

Or, din toate mijloacele ce-am văzut întrebându-se, sau pe care le-am întrebuit eu însu-mi, sistemul de *Down!* este acela care dă cele mai bune rezultate: nu există vre-o altă metodă de dresaj care, fără de a lua nimic din facultățile câinelui, să-i poată da o egală supleță.

Practicând în mod regulat, metodic acest sistem, nu va exista un singur proprietar de animal de pur sânge care să nu poată ajunge să poseadă un câine absolut perfect, care nici odată nu va comite o greșală, ascultând de cel mai mic semn, atât la 300 metri ca și la 25 pași. care se va culca ori de câte ori va sălta vreun vânat, va explora un teren în toate direcțiunile numai la un semn cu brațul, și nu va face, ca să zic așa, un pas măcar, fără voia stăpânului său.

În curând vom părăsi casa din care n'am eșit până acuma, și vom pleca la câmp, unde va trebui să se exercite talentul junelui D-v. elev.

Atunci veți pricepe importanța capitală a acestor exerciții atât de minuțioase, și, desigur atât de aride în detaliile cărora, am crezut necesar să vă conduc.

Poate n'am explicat îndeajuns, și o regret, că acest ordin: *Down!* trebuie să fie întotdeauna întovărășit și de un gest cu brațul; strigând *Down!* trebuie neapărat să ridicați și brațul. Alegeți brațul stâng sau drept, indiferent, însă odată ce ați ales, nu mai schimbați. Trebuie ca întotdeauna acelaș gest să indice câinelui acelaș ordin.

Încetul cu încetul gestul va fi suficient și nu va mai fi nevoie să strigați și *Down!*; îndată ce elevul Dv. va vedea brațul sus, el se va așterne la pământ.

Mai târziu, când îl veți duce la vânătoare, vă va fi

adesea agreabil și poate chiar util de-al face să se culce fără a fi nevoie să ridicați glasul.

Trebuie să ajugeți să aveți un câine, care să meargă numai *din ochi*, cum se zice.

Pentru ce să mai fie nevoie de strigăte și de fluerături, din moment ce gestul ajunge?

Dacă elevul Dv. are temperamentul independent, dacă nu ascultă de ordinul Dv. așa după cum ați dori, dacă ar refuza să se supună la toate aceste mici exerciții, pe care vi le-am recomandat să le faceți mai întâi acasă, dacă într'un cuvânt manifesta o indisciplină cu care nu vă puteți împaca, atunci trebuie să recurgeți la mijloace violente.

Mă grăbesc însă să vă spun, că vor fi foarte rare cazurile când veți fi nevoiți să recurgeți la ele, dacă ați avut grija să începeți foarte de timpuriu educația lui.

Totuși, dacă aveți a face cu un animal de o oare-și care vârsta, sau dacă începeți prea târziu dresajul lui, atunci se poate să fie nevoie să recurgeți la ștreang.

Nu va alarmați, nu e vorba de coner de forță! Este vorba pur și simplu de o trânghie de rufe pe care o veți lega de șgarda elevului și care, ținând-o în mână nu-i va permite de a se îndepărta macar un pas mai mult decât îi veți da voie și în momentul când îi veți ordona *Down!* n'aveți decât să-l opiiți brusc.

Esențialul pentru noi, este ca înainte de a pune piciorul pe câmp, câinele nostru să fie deja complect disciplinat, să se culce și să vie la apel după comandă și ca acea supunere pasivă de care va vorbeam să fi devenit, o mai repet odată, o a doua a lui natura.

Dacă am reușit, să fiu bine înțeles de Dv., dacă ați avut cu adevărat grijă ca toate ordinele ce-a primit să fie imediat executate, dacă nu i-ați trecut nici-o greșeala fără a o corecta îndată, dacă, după ce l-ați pus să se culce la comanda, din gura și cu brațul ridicat, nu i-ați permis niciodată să se scoale și să facă măcar un pas fără a-i fi dat în mod precis autorizația, atunci puteți să-l duceți la câmp; ce-a fost mai greu s'a făcut.

Însă aceste prime plimbări n'au încă drept scop vânătoarea; v'ași felicita dacă ați găsit nimerit să scoateți câinele Dv. la câmp până nu s'au dezvoltat încă instinctele lui de vânătoare.

Primele lui ieșiri, dacă vreți să mă credeți, vor fi prin urmare în mod exclusiv destinate de a face repetiția la câmp a lecțiilor bune, pe care le-a primit acasă, apoi în grădina sau în curte.

Îl veți duce de curea, și dacă cumva traversând strazile va vedea vre-o vrăbie sau porumbel ciugulind pe jos, dacă trage de curea, ceea ce se poate întâmpla, cu toate că e de rasă excelentă, Dv. îl veți pune apoi să se culce pe loc, repetându-i vecinului *Down!*, apoi stând și Dv. pe loc imobil, veți face cu un gest să sboare păsările, fără a-i da voie câinelui să se ridice.

Faceți acest lucru de o sută de ori, repetați acest mic exercițiu, în aparență anodin, de câte ori veți avea ocazia, și lăsați profanii să râdă. Mai târziu, când elevul Dv. va fi liber, alergând vesel în fața Dv. în loc să fie ca astăzi legat de curea, de sigur nu vor mai râde; vor rămâne cei dinții cu gura cascata, când vor vedea pe acest cațeluş rămânând în aret în mijlocul trecătorilor și cazând apoi, fără să se preocupe de nimeni, ca o massă la pământ îndată ce vor sbura pasările.

Dacă vă veți ocupa de o pînă naivilor, nu veți recolta decât ce meritați; însă Dv. lucrați cu temei, vreți să aveți un câine cu adevărat bun, și nu va importa restul.

Ajuns la câmp, veți deslega câinele și — înainte de a-l lăsa să plece — îl veți menține culcat câtva timp pe marginea drumului sau pe câmp.

Niciodată nu-l veți lăsa să plece înainte de-al fi pus să se culce, și *niciodată* nu-l veți lăsa să plece înainte de-ai fi dat ordin.

La primele lecții, vă veți posta în fața lui repetând *Down!* și ridicând mâna stângă. Apoi, aruncând cu vioiciune mâna înainte, și veți indica că se poate duce: desigur nu va fi nevoie să-i spuneți de două ori...

Ceva mai târziu, după ce l-ați ținut pe burtă câtva timp, *vă veți îndepărta*, tot cu fața la el și cu mâna în sus, și după ce-ați ajuns la vre-o 50 de metri, în loc să-i dați drumul, îl veți chema la *Dv.*, și-l veți mai culca încă odată. Deabia atunci îi veți permite să pornească.

Vă cer iertare, încă odată mă văd silit să intru în detaliu atât de minuțioase, însă dacă o fac, este că le consider esențiale.

Toate aceste lucruri sunt lungi la scris și de explicat, însă pe teren pentru o plimbare de o oră sau două, aceste mici exerciții nu țin mai mult de zece, cincisprezece minute, și veți vedea, chiar din prima eșire, ce rezultate fericite va putea avea această disciplină severă.

În fiecare zi veți adăuga un nou exercițiu la cele pe care le-am indicat până acum. Chiar din a doua sau a treia eșire, după cum se va arăta de mlădios elevul *Dv.* veți începe micile manevre care vă vor servi mai târziu pentru a-i dirija cheta.

Astfel, după ce l-ați ținut pe burtă vre-o minută sau două, i-ați dat voie să pornească, și iată-l că a luat-o la sănătoasa. Lăsați-l să facă vre-o cincizeci de metri, și apoi strigați odată: *Down!* Se poate întâmpla să se culce fără să mai facă un pas. Însă dacă continuă să alerge, repetați ordinul odată, de două ori, și când a ascultat, aduceți-l frumos, cum făceați acasă, *exact la locul unde se afla* în momentul când ați pronunțat pentru întâia dată faimosul ordin de care n'a vrut să asculte: ajuns acolo, *culcați-l*, certându-l bine și sguduindu-l puțin, dați-i chiar câteva nuiete pe spinare — nu e nevoie însă să-l omorâți cu bătaia! — iar apoi duceți-vă chiar *Dv.* ceva mai departe și stați acolo vre-o zece minute, fără să-i permiteți să se miște: aceasta va fi pentru el o mare pedeapsă.

După acestea toate, *legați-l iarăși*, mai faceți vre-o două trei sute de metri și apoi reîncepeți.

Dacă se arată încăpățânat, dacă pasiunea de a alerga îl predomină iarăși, reînouiți experiența legându-i de data asta frânghia de rufe târâș, pe care veți pune piciorul îndată ce veți striga: *Down!* Forțat va trebui să se supună.

Trebue ca orice act de insubordinare, ca orice greșală comisă, să fie urmată de un *Down!* prelungit: aceste șederi pe burtă îi vor da de gândit, și nu-i

va trebui mult timp, ca să se convingă, că nu câștigă nimic încăpățânându-se, și că, vrând nevrând, trebuie să se supună.

Am văzut câini, bine instruiți de casă, cărora le ajungeau două-trei lecții pe teren, pentru a manevra binișor; nu am cunoscut niciunul însă, care să fi rezistat aplicațiunii inflexibile și repetate a acestui sistem.

De altfel, nu trebuie să uităm că deocamdată nu este vorba de vânatoare, ci numai de simple plimbări și că nu facem decât să-l exersăm pe tânărul nostru discipol de a manevra după indicațiunile noastre. Cu cât veți pune mai multă sârguință în execuția acestui lucru pregător, cu atât vă va fi mai ușor de a dirija cheta sa, când instinctul de vânatoare se va fi revelat în dânsul.

Ziceam că l-ați pus, de pildă, să se culce la vre-o 100 de metri de *D-v.*; iată-l acolo pe burtă, în așteptarea ordinului de a porni iarăși; dacă doriți să-și îndrepte cheta spre stânga, arătați-i *cu brațul stâng* direcțiunea ce trebuie să ia, făcând *Dv.* însăși câți-va pași în această direcție; vreți s'o pornească în spre dreapta, ridicați-i ordinul *cu brațul drept*, îndreptându-vă și *Dv.* în acea parte. Dacă doriți, din contra, să revie spre *Dv.* — și în cazul că ați ales brațul stâng spre a-i ordona să se culce, — lăsați repede brațul stâng în jos spre genunchi, și fiți convinși că, în momentul ce va fi înțeles bine ce anume doriți dela dânsul, el va executa toate aceste mici manevre, tot atât de ușor și de bucuros, ca pe acelea pe care le cunoaște deja.

Operând întotdeauna după acest sistem, veți ajunge să fiți stăpâni pe câinele *Dv.* la orice distanță și la urmă el nu va mai face un pas decât în direcția ce ați vrut să-i indicați.

Mulți vânători, în loc să pună să se culce câinele lor cu vocea, îl obicinuesc, chiar din primele eșiri, să se culce la fluer. Și aceasta este încă o metodă foarte bună, la care, eu personal, n'am renunțat încă, măcar că mi se întâmplă adesea să uit fluerul acasă.

Am cunoscut mulți câini, chiar printre cei mai buni, cari după ce și și-au început cheta și și luaseră distanță bună, *se făceau* că nu mai văd brațul ridicat și și continuau goana până în momentul când nu mai aveau încontro și trebuiau să asculte.

Cu toate acestea ei văzuseră foarte bine semnalul, dar își ziceau, pe semne:

— Stăpânul meu o să creadă că n'am văzut, o să las botul în jos și să întorc capul, și astfel n'o să fiu pedepsit!

În asemenea caz, este sigur că un șuer din țigal, precedând gestul brațului ridicat, va chema la ordine pe acești șmecheri.

Ceeace am convenit să numim *lucrul* câinilor de vânatoare, constituie pentru ei o plăcere. Rolul nos-

CHASSE & PECHE

L'un des organes sportifs les plus répandus.

CHASSE, CHIENS, PECHE, HIPPOLOGIE, AVICULTURE, etc.

DIRECTION: 1, Avenue de la Toison d'Or, BRUXELLES (Belgique)

DEMANDEZ DES NOS SPECIMENS.

tru, al vânătorilor, este de a exploata această plăcere spre folosința noastră, disciplinând aptitudinile lor.

Înainte chiar de a se fi manifestat la elevul Dv. gustul vânătoarei, pentru care a fost creat, veți face, așa dar, bine, să reprimați în mod energic toate veleitățile de indisciplină de care se va lăsa sedus.

Am văzut de foarte multe ori — și cred că și Dv. ați avut ocazii să vedeți — câini cari, după ce au refuzat odată să asculte de un ordin, își făceau de cap, porneau în triplu galop, fără să se mai sinchisească de nimic.

În astfel de cazuri, nu faceți ca vânătorii aceia cari, întorși acasă, se mulțumesc să-i administreze criminalului o sfântă de bătae și să-l bage la cușcă.

Aceasta nu folosește la nimic.

Refuzând să se culce pe burtă, continuând să alerge sau să caute, elevul Dv. știe perfect de bine că a comis o greșală; și el știe acest lucru atât de bine, prevede atât de sigur pedeapsa care trebuie să urmeze, în cât își zice: tot trebuie să mănânc trântea, barim să-mi fac de cap! Cu cât mai târziu, cu atât mai bine. Și iată-l din nou plecat, gonind ca un desmetic, ne mai ascultând de nimic, vânând pentru el singur.

Foarte bine, amice; o să vedem cine o să rădă la urmă!

Așa dar, vom face imediat stânga împrejur și vom relua drumul spre casă, fără să ne mai preocupăm de dânsul.

Băgați însă de seamă că, pe măsură ce ne apropiem de casă, cheta lui vine din ce în ce mai mică? Începe să priceapă că s'a isprăvit cu gluma și că ceasul cel greu se apropie. Ia uitați-vă cum stă mereu la distanță: nu mai aveți nevoie să ridicați brațul și se și culcă; la cea mai mică oprire a Dv., cum vă întorceți spre dânsul, îl și vedeți cu burta la pământ la spatele Dv., cu botul pe labe, și cum ați părăsit câmpul, ajunge să întorceți capul și îl și găsiți lipit de pământ în mijlocul drumului.

Dar iată-vă ajuns acasă; nici n'ați apucat bine să deschideți poarta, s'a și strecurat în curte, cu coada între picioare, cu urechile pleoștite și s'a furișat repede într'un colț.

Ei, acum trebuie să vă călcați pe inimă, nu ca să-l omorâți în bătae, dar ca să-i arătați că cu toate tentativele lui de independență, veți fi totuși și întotdeauna stăpânul lui, din cuvântul căruia, nu trebuie să iasă.

Duceți-l la el și puneți-i frânghia de dresaj, trageți-i o mică corecțiune și puneți-l să se culce de mai multe ori făcând repetiția diferitelor manevre cu care l'ați obișnuit.

Fiți convinși că el pricepe foarte bine despre ce este vorba și pentru ce-l supuneți la aceste mici încercări, pe care, de altfel, le execută acum în mod admirabil ca și cum ar vrea să facă să-i iertați greșeala.

Toate acestea sunt bune, însă nu ajung, și el nici nu bănuiește marea lecțiune pe care i-o rezervați și care este menită să se imprime adânc în memoria lui!...

Așa dar, fără șovăială luați-l de curea și — cu toată gravitatea de stăpân — duceți-l *exact la locul de pe câmp unde a comis greșeala*, unde a refuzat să se culce, unde s'a ambalat cu toate strigătele Dv. repetate de *Down!* Ajuns acolo, îl veți pune să se culce, și apoi îl veți lega cu frânghia de dresaj de un țărșuș, pe care l veți înfige în pământ; aceasta este așa numita pedeapsă a țărșului, foarte întrebuintată în dresajul englezesc și la care sunt foarte sensibili toți câinii de pur-sânge. Apoi administrați-i câteva bice, repetând mereu *Down!* cu brațul ridicat în sus, după care lucru vă veți îndepărta și vă veți așza

jos la o oare-și care distanță unde veți fuma o țigară, două, meditănd în tihnă consiliile ce vi le dau aci, asupra misterelor dresajului... Când veți socoti durata acestei pedepse suficientă, puteți pleca iarăși spre casă însă ținând câinele tot legat în timpul cât sunteți încă pe teren, și nu veți da drumul dacă o credeți de cuviință, decât când veți fi aproape de casă. Convin că, nu este agreabil, după o preambulare de câteva ceasuri pe câmp, să fii obligat să te întorci astfel, câte-odată distanță de câțiva kilometri, ca să conduci câinele la locul precis unde s'a făcut vinovat de un act de insubordonare! Totuși eu consider această manevră drept una din cele mai utile din tot dresajul, una din acele care se gravează mai mult ca oricare în creerul câinelui și care învinge mai bine ca ori-care veleitățile de revoltă sau de independență de care se fac vinovați uneoră cele mai bune specimene, din cele mai mari rase, a căror vigoare și pasiune de vânătoare îi ambalează câte-odată la început.

Dealtminteri, dacă-ați binevoit să țineți seamă de consiliile pe care am crezut nimerit să vi-le dau, anume, ați început de timpuriu educația elevului Dv., acesta va fi deja obișnuit cu ascultarea cu mult mai înainte de epoca când se vor declara la dânsul instinctele de vânătoare, astfel că micul incident despre care vă vorbii, nu se va produce decât în mod excepțional. Aveți așa dar, tot interesul de a pretinde dela câine să se culce chiar pe locul unde a primit ordinul, și când veți avea a face cu vreun hipocrit ca cel de adineauri, care a văzut foarte bine dar se face că n'a văzut brațul ridicat, numai pentru plăcerea de a mai zburda încă câteva sute de metri, atunci nu șovăiți de a duce, imediat ce s'a culcat în fine, pe refractar la locul precis, unde se găsea când a primit ordinul. Ajunși acolo, puneți-l din nou să se culce, ocărâți-l bine, aplicați-i câteva bice și apoi îndepărtați-vă timp de vre-o zece minute, mai mult sau mai puțin, după vârsta câinelui și gradul de perfecțiune a dresajului. În fine, chemați iar câinele la picioarele Dv., puneți-l să se culce *încă odată*, și apoi numai, dați-i iar drumul.

De obicei căței, cari sunt deja învățați la *Down!* se culcă bine la voce sau la fluer; numai la indicația cu brațul ridicat caută să se sustragă și persistă a mai fugi câteva sute de metri.

Nu trebuie să ne pierdem prea mult cumpătul, căci să nu uităm că sunt așa de tineri, au atâta nevoie de a-și cheltui puterile, încât ar fi puțin rezonabil să le cerem aceași ascultare, care suntem îndrituiți să cerem dela un câine de trei sau patru ani. Pentru a obține această supunere, nu neglijați nici un mijloc de acțiune, de aceea, eu vă indic pe acelea care au dat cele mai bune rezultate.

La toate primblările acestea care vor preceda epoca la care se vor desvolta instinctele de vânătoare la elevul Dv.; nu veți neglija de a repeta din timp în timp micile lecții de dresaj pe care le-ați început în casă.

Mulți câini tineri, care aporțează foarte bine în casă sau în grădină, se arată mult mai puțin dispuși de a asculta la câmp, unde n'au decât o grijă, de a alerga cât îi țin picioarele. Veți profita la orice moment, când îi veți vedea mai calmi, pentru a-i pune să repete exercițiile ce i-ați învățat acasă. După ce i-ați făcut să se culce pe burtă sau să vie la apel, puneți-i să aporțeze o mânășă sau o basma înodată, cu alte cuvinte, nu neglijați niciunul din mijloacele ce vă vor părea potrivite pentru a le reaminti prezența stăpânului și ascultarea de orice clipă ce-o datorește acestui stăpân. Mai târziu veți substitui mânășii, o cravașă sau un baston. Seara, întorcân-

du-vă acasă pe întineric, veți lăsa să cadă batista, și după ce veți fi făcut câțiva pași, trimeteți câțelul în căutarea ei. Veți face aceasta și altele multe. Veți inventa multe alte exerciții, cari vor contribui, nu numai a exersa, dar chiar a desvolta inteligența elevului Dv., fără a uita niciodată, că ascultarea imediată, pasivă, este prima condiție a reușitei sistemului nostru.

Vă sfătuiam să puneți câinele Dv. să aporțeze un obiect oareșicare, noaptea, întorcându-vă acasă. Acesta este un mijloc de a-l deprinde să caute și altfel decât numai cu ochii. Vă sfătuesc tot astfel de a-l pune să se culce în aceleași condițiuni, și aceasta este o măsură excelentă.

S'a făcut noapte de vre-un ceas; Dv. urmați vre-o șosea județiană: ajuns la o piatră kilometrică puneți câinele *Down* și vă îndepărtați. Apoi, făcând un ocol, vă întoarceți iar la locul unde l-ați lăsat. Dacă l-a părăsit cumva, îl culcați iar în acelaș loc. și iarăși vă depărtați și din nou începeți micile încercări de mai sus.

Procedând astfel, veți ajunge cu timpul să posedați un câine, pe care-l veți avea cu totul în mână, și zua când va trebui să începeți lecțiunile cele mari.

C. G. ALEXIANU
Doctor în drept dela Paris

(Va urma)

DE-ĂLE VÂNĂTORILOR.

Amintiri.

Cu prietenul meu Petrache, am petrecut multe momente frumoase în viață, însă amintirea celor petrecute la vânatoare, mai ales când învățam abia a trage cu pușca, m'au captivat într'un chip deosebit. Fără ca evenimente mari să fi ilustrat începuturile noastre vânătorești, fără să fi asistat sau să fi colaborat la fapte mari de vânatoare, micile întâmplări de toate zilele, petrecute în armonia desăvârșită a prieteniei noastre, dădeau un colorit atât de fermecător acestor începuturi, încât ele vor rămâne în totdeauna în mintea și mai ales în inima mea, într'o lumină dulce și strălucitoare.

Eram foarte tineri, pot zice că abea pășeam pragul copilăriei, când, ca elevi de liceu ne întâlneam seara la Grădina Publică și îndată proiectam o vânatoare. Mult nu aveam de discutat nici de pregătit. Pe atunci cu 50 bani praf, 40 bani alică și 10 bani petițe,*) aveam 25 de încărcături și deci cu 1 franc cheltuială, muniții pentru o zi de vânatoare. Așa în cât treaba era simplă de tot: luam pușca cu petițe a lui Conu Vasile, Crângu**) era la doi pași, și odată afară din oraș, toată lumea era a noastră.

De obicei mergeam de cu seară la Pataș,—așa'i ziceam eu lui Petrache,—mă culcam chipurile la el ca să ne putem hodini mai bine și s'o putem șterge mai repede în zorii zilei. Însă mai nici odată nu dormeam. Cele 2—3 ore cât stăteam culcați, le petreceam glumind și râzând, încât atunci când zbârnâia deșteptătorul, săream din pat, adesea fără să fi ațipit o clipă macar. Veselia și buna dispoziție însă curgeau neîntrerupte toată ziua, pentru că din toate în-

tâmplările, plăcute și neplăcute scoteam în totdeauna motive de glumă și de răs.

Odată ni s'a întâmplat un lucru foarte curios, pe care'l voi povesti mai la vale, și care cred că nu li s'a întâmplat multor vânători. Poate că unii auzind povestea mea, vor zâmbi cu neîncredere, bănuind vre-o minciună vânătorească. De data asta însă e vorba de un adevăr trăit, ori cât de minunat și de excepțional ar părea el, iar eu, îmi aduc cu drag aminte de el, pentru că pe vremuri mi-a stârnit emoții neînchipuit de plăcute.

Pataș, era student în anul I-iu la drept, iar eu în clasa 7-a liceală, și împreună cu alți colegi și prieteni de-ai lui, proiectează o preumblare la via lor din Crâng. Era în ziua de 30 August. Strugurii începuse a se coace binișor, iar băeții cari erau doritori de struguri, s'au prins îndată.

Dis de dimineață plecăm cu toții. Când am eșit din oraș, soarele nu răsărise încă. Văile aburite păreau că se trezesc din somn, iar roua strânsă la subsioarele frunzelor de lângă rădăcina buruienilor, în picături cristaline, părea că așteaptă prepeșița bătrână să vie să-și adape pușorii.

Lăsăm cimitirul în dreapta noastră și pe o cărărușă care tăia dealurile de a curmezișul, ne îndreptăm spre via lui Pataș.

Ajunși în zarea Varamizoaiiei, ne despărțim. Pataș, care nu putea să-și poarte musafirii pe dealuri, a trebuit să se sacrifice și să plece de-a dreptul la vie. Eu însă fac o roată pe câmp, ciupesc câteva prepeșițe și când soarele s'a urcat de 2 sulite pe cer, și începuse să ardă cam târșor, abandonez și eu partida și mă retrag la vie, unde obosit și însetat cum eram, știam că mă așteaptă numai bunătați.

Ajuns la vie, găsesc pe toți prietenii tolăniți, pe iarba, sub umbra unui nuc imens. Se ghiftuiseră de poamă și acum stăteau la taclale și trăgeau din ciubuce. După oboseala și căldura care o înghițisem, am savurat și eu cu nesaț câteva ore de repaus în acel colț de paradis, unde o umbră și o răcoreală bine-făcătoare, te făceau să simți că trăești.

Timpuri admirabile. Parcă nu aveam nici o grijă pe atunci. Doar câte un mic necaz sentimental. Încolo viața se scurgea dulce și liniștită. Iar astăzi când amintirea nu-mi mai aduce decât parfumul acelor timpuri, simt un regret profund, că am trecut prin ele, fără să fi fost în stare să le prețuiesc în deajuns.

Am stat întinși pe iarba moale până la orele 6, când abea începuse a scădea arșița. Făcusem eu câteva încercări să-i scol, dar fără succes; prietenii noștri nu se dădeau învinși. În cele din urmă se sculară, mai mult de hatărul lui Pataș, fiindcă se cuvenea să tragă și el câteva focuri.

Pornim deci cu toții în deal la vie. Aproape de colțul din dreapta, era un pârleaz printre spinii gardului, pe care-l cunoșteam numai noi; se vede că tot de noi era făcut. Crengile plecate ale copacilor îl ascundeau cu totul și apoi nici nu trecea lumea pe acolo, fiindcă era o pârloagă, care pornea chiar din marginea șanțului. Un cârd de mierle aciuite printre spinii gardului, pleacă speriate chitcând lucru mare. Sărind din spin în spin, tupilându-se pe sub crengile copacilor și pe sub corzile viei, își dădeau niște aere, ca și cum ar fi fost vorba de o vânatoare de mierle.

Cum am ajuns în deal, în spatele viei, ne punem în căutarea unui ogor mai bunișor în care să intrăm și cam al doilea sau al treilea, ogorul lui Moraru, ne ademeni. În adevăr pe deal era o miriște mărișoară și bine îmbrăcată, iar pe vale niște pârleaz cam rar, dar bine copt.

*) Capse.

**) Crângul nu este o pădure, ci o localitate lângă Bârlad, cu ogoare de cultură și presurată ici și colo cu câte o vie sau câte un loc de vie.

Ne înșirăm: eu iau hatul din stânga, Petrache pe cel din dreapta, iar publicul spectator, mijlocul.

Ne coborâm noi o bucată bună, căteaua mea își făcea datoria, dar nu ne sârea nici o prepeliță.

— E cald și prepelițele nu au eșit încă din popușoaie, ne dăm noi cu ideea.

Pe când coboram la vale, la vre-o sută de metri de hatul meu, zăresc un pâlcușor de spini. Mă gândesc, cum voi ajunge în dreptul lui, să-l ocolesc, că dacă o fi ceva, să sară între noi. Strig căteaua lângă mine, o iau mai repegior la vale și numai cât mă dau pe după spini, că și văd țâșnind motanul drept în mijlocul ogorului. Li aprind repede un foc, dar blestematul nu cade. Parcă-l văd și acum cum fugea cu capul între urechi. Greșeala mea însă nu i-a folosit sârmanului la nimic, pentru că în clipa următoare, amicul Pataș i-a șters una la ureche, de s'a dus de zece ori peste cap.

Atunci să fi văzut bucurie mare pe asistență. Toți pun mâna pe epure, la toți li'î drag, toți se miră și toți sunt de acord că acesta e cel mai mare epure, pe care l'au văzut în viața lor.

Natural că eu care'l scăpasem, am fost cel dintâi care l-am felicitat pe Pataș, punându-i tot odată în vedere, că numai mie îmi datorește împușcarea epurelui, pentru că mie singur mi-a venit în minte să ocolesc spinii și să'l scot la iveală.

Pataș, în culmea fericirii își tot netezea patul puștei și din când în când trăgea cu mâna de-a lungul țevilor.

Era așa de mulțumit și de fericit, încât îi râdeau ochii, îi râdeau mustățile, totul într'însul era un zâmbet de fericire. Eu care simțeam că trebuie să fac ceva, pentru a mai spăla din rușinea de a fi scăpat epurile, măcar că nu era mare nevoie, găsesc de cuviință, să dau afară mațele epurei și după moda vânătoarească după ce l-am spintecat, l'am făcut o roată peste cap.

De-odată iată observăm că lângă mațele căzute jos, era o punguliță de forma unui rărunchiu, care mișca, ca și cum ar fi respirat cineva înăuntru. Rupem pelița acelei pungulițe și găsim înăuntru un epuraș viu, care probabil era pe punctul de a fi fatat, sau în ori ce caz foarte aproape de acest moment. În pânțele epuroaicei, am mai găsit doi pui. În fine scoțând din cămașa lui, acest adorabil epure în miniatură și punându-l lângă mama lui, am rămas extaziați și înduioșați, cum sârmanul cu ochii închiși, în mod instinctiv, căuta țâța ca să sugă. Atunci fără nici un pian, fără nici un gând și fără nici o speranță, mai mult ca o curiozitate, ne-am hotărât să luăm epurașul acasă, și de aici începe povestea scurtă dar miraculoasă.

Epurașul a trăit și a crescut cu lapte acasă la Petrache. În curând s'a făcut un șoldan de toată frumusețea. Toată lumea îl iubea. Devenise „l'enfant gaté” și era blând ca un miel.

Își făcuse culcușul, sub patul din sufragerie, așa în cât adesea, la vremea mesei când se deschidea ușa, ca să intre bucatele, Lora lui Conu Alecu — tatăl lui Pataș — venea încet până lângă prag, pășind cu smerenia unui credincios, care se apropie de un altar, și în față avea ce pentru dânsa era înreaga Dumnezeu, cădea în extaz. Indată însă venea cineva, de sigur din cei cari n'o înțelegeau, și o alunga; iar biata Lora, cu coada între picioare se depărta câțiva pași în curte și întorcând capul, privea scârbită, par 'că ar fi vrut să zică: «Ce oameni!»

Dar poate vreți să știți care a fost sfârșitul epurașului?

Eu cred că mai toți epurii au un sfârșit tragic și că nici unul nu moare de moarte bună. Eroul nostru însă a avut un sfârșit banal, ca la cinematograf:

dragostea pe care o inspira i-a fost fatală. Todiriță cel mai mic dintre frații lui Pataș, și care probabil iubea și cel mai mult pe micul epuraș, într'o zi de toamnă înourată și friguroasă, pe când vântul scutura frunzele și murmura refrenul naturii, care se înmormântează, l'a strâns în brațe așa de tare și cu atâta căldură, încât acesta și-a dat sufletul fără un strigăt, fără un murmur, cu seninătatea unui martir și can-doarea unei flori suave, care se ofilește pe sânul unei virgine.

Ei bine domnilor vânători, cari veți ceti rândurile acestea, dacă vi s'a întâmplat și d-tră vre-un caz analog, vă rog să-l povestiți, pentru că sunt sigur că se vor găsi neîncredători, cărora aș dori să le dovedesc, că între întâmplările pe cari le povestesc vânătorii, sunt și unele adevărate.

M.

*

Aperitiv la prepelițe

Se scutură pomii de primele frunze îngălbenite înaintea de vreme, iar prin miriști și răzoare prepelița abia mai îngână cu note scurte sfârșitul cântecului de-o vară...

Ascunsă de căldura zilei, rebegită de răcoarea dimineții, de pe acum a'nceput a se gândi că trebuie să plece pentru a mai vedea încă odată țările pe cari le-a părăsit împinsă de dor de a vedea locurile noastre.

Planuri mărețe se înfiripează în capul ei mic... Au venit două, acum pleacă douăsprezece!! O turmă!... Ce deșertăciune! Chiar în acel moment o detunătură în capul miriștei o făcu să tresară... Vânătorul, cu care ea nu făcuse până atunci cunoștiință, nu întârziase a se înfrupta din frumoasele odrasle cu care bietele păsări umpluseră răzoarele erboase ale miriștilor.

Un minut a trecut și «turma» ei, din care lipseau doi pui s'a făcut grămadă lângă ea, povestindu-i întâmplarea.

Ce amărăciune! Dar... o altă detunătură îi întrerupe șirul gândirilor ei triste, în urma căreia, bietul ei soț, abia ținându-se'n sbor, cu o picătură de sânge sub aripă, căzu grămadă sub o dungă de răzor șoptind: Eu mor!...

Nu fu destul de groaznic cece văzuse, mai trebuia ceva pentru ca biata prepeliță să-și piardă mințile.

În goană nebună și foarte atent, un câine cu urechile mari și lăptos ca o oaie, venea drept spre locul unde «bietul ei soț» căzuse mort. La zece pași, vânătorul... A strigat la câine două cuvinte și acesta a luat nenorocitul mort în gură și la dus stăpânului. Vânătorul l-a mângâiat frumos pe cap, parc'ar fi făcut cine știe ce ispravă, apoi câinele a pus botu'n pământ și-a'nceput să dea din coadă umblând încoace și încolo. Și toate acestea se petreceau doar la zece pași de ea, săimana!

Lipită cu pământul nici nu mai sufla de frică. — «Cine o fi asta și ce-o fi vrând?» își zicea ea. „Poate a venit numai să vadă câmpul! Dar... nu... Ce face cu câinele? Ce gând l'o fi îndemnat să ia cu el acea geantă în care a băgat pe „sârmanul meu tovarăș”. Gândul că i-a pierit soțul o măhni mult. — «Tânăr, abia de astă vară (de acum un an)... Și ce frumos cânta! Ce păcat o fi căzut pe noi!

Dar... Vai!! Cine e lângă ea?

Cu un picior ridicat, parc'ar fi vrut să îl pună'n cap, câinele cel lăptos o privia vesel, satisfăcut, ca și când ar fi găsit un lucru pierdut pe care-l căuta. Un cuvânt scurt: «Pill» atât a auzit... Apoi căi-

nele a lăsat piciorul și s'a repezit spre ea... A zburat... dar! zbor fatal, doi pași numai. O pocnitură asurzitoare de pușcă a amețit-o și a căzut grămadă pe pământul încălzit de razele soarelui, prinsă în snopul ucigător al plumbului mărunt.

— «Mă mâncași friptă, om fără milă, zise ea, dar m'or plânge ceilalți opt pui ce-au mai rămas!»! Apoi închise ochii ca să nu mai vadă cele ce s'or întâmpla. Câinele ce-o înfiorase acum câțva timp înainte, acum n'o mai privea cu ochii fixi, ci foarte liniștit o luă și o duse stăpânului vesel, pentru a fi pusă în aceeași geantă cu cei doi pui și soțul ei.

Ca după un post lung, cu mare poftă a mâncat vânătorul bucățica asta de toamnă.

Cu aceeași poftă, după lungul post al sezonului de vară, rog pe D-zeu să gustați și dv. din primele prepelețe ce veți împușca în această lună!

A. I. PĂUNESCU.

Dela Cercul vânătorilor din Iași

Duminică 4 Septembrie s'a sărbătorit în grandiosul parc din Erbiceni (Jud. Iași), deschiderea anului vânătoresc. Au luat parte D-nii C. Rusovici, Căp. Corjescu, F. Ciorapciu, Th. Negruți, Gh. Lecca, Gh. Mihail, Dr. P. Anghel, Enrico Mezzetti, P. Cujbă, Pannopol, P. Rusovici, Gh. Theodoru, Ribalski, etc.

Până la ora 12 s'a vânat și mai toți vânătorii au fost la înălțime, afară de câțiva *buhnași*, cari conform obiceiului lor, au speriat vânatul.

La ora 12, toată lumea obosită și lihnită de foame s'a prezentat la parc, unde o masă frumos împodobită cu flori, cu mezeluri, cu mâncări bune și cu băuturi și mai bune îi aștepta. În marea lor probă de a face onoare acestor bunătați, au uitat să felicite pe eroul lui Doudet din Tarasca, care era proclamat ca mare artelnic. În timpul mesei a domnit veselie pe care și-o închipue ori-ce vânător care a fost în această situație. Spiritele sburau în toate direcțiile ca și alicele buhnașilor printre vânători.

Veselia era atât de mare, încât moș Paul devenise sentimental, Căpitanul spiritual Conu Petrachi vorbăreț, Conu Ghiță uitase să-și ia cele 3 șube și 5 geamantane, dar luase cu el 3 câini și două rânduri de țevi la pușcă; eroul lui Doudet uitase puntea puștii acasă; Rico se însetase și țipa după vin; Rusu împușca prepelețe pentru amorul artei și nu le mai aduna; Schmit devenise elegant și se lăsase de teorii; Puiu era satisfăcut, iar Costel, melancolic privea la toți și ar fi dorit să fie și el schimbat ca ori care din ei.

Țiganul își uitase și năravul și simpatica lui persoană acasă, pentru care l-au regretat toți.

De vre-o două ori apăruse și feea din parc, dar cu aceeași rapiditate a dispărut lăsând în urmă-i suavul parfum al tinereții sale: te-om prinde noi hoțoaică, să ne încânți cu arcușu-ți fermecat.

Cu trenul de 10 noaptea toată lumea a intrat în Iași, afară de Clampău care perduse pe Bijulică al lui.

DE TĂRĂSCON

INTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Domnule Director,

Urmăresc cu plăcere cum «Revista Vânătorilor», prosperează, din ce în ce atât ca formă cât și ca fond. E îmbucurător că vânătorii noștri s'au mai demorțit puțin și încep să scrie. Dv. credeți că dacă ați înființa în revistă o rubrică, cum sunt și în alte reviste străine, de *întrebări și răspunsuri*, acest lucru n'ar fi un stimulent?

Mulți nu pun mâna pe toc din apatia (eram să zic lene) de ași alege un subiect hotărât. Puși în fața unei întrebări netede, cred că mulți vor trimite răspunsuri. Și am putea vedea astfel o prețioasă colecție de păreri și observații a multor vânători cu experiență, cari n'au dat încă semn de viață, precum și discuții din care să iasă lumina.

Bine înțeles, întrebările să fie interesante și trecute prin ciur de redacția Revistei.

În caz când credeți că ideea aceasta poate lua trup, încep eu cu o întrebare:

1) *Unde trebuie să căutăm iepurile în sezonul cât e deschisă vânătoarea la iepuri?*

Primiți domnule Director, salutările mele cele mai alese.

Un cetitor

N. R. — Ideia fiind admirabilă, regretăm că autorul nu și-a dat numele.

R. V.

MEMBRII UNIUNEI

Sumele din coloana întâia reprezintă taxa de înscriere la Uniune; iar cele din coloana a doua, sunt donate cu ocaziunea deschiderii listei de subscripție pentru formarea unui fond inițial.

Persoanele netrecute sunt rugate a înștiința Uniunea.

LISTA No. 12.

Soc. Vânătorilor-Blaj	— 200	C. Dobrescu	 40	—	
R. Litarczek	 40	130	I. Dumitrescu	 40	—
Al. R. Ionescu	 40	100	Adm. Cap. Donovici	 40	—
Dr. Ionel Pop	 40	60	Ionel Fărcășeanu	 40	—
Christu Gamba Cantelli	— 50	H. Georgescu	 40	—	
Gherasim H. Furniotti	— 50	A. Gheorghiu	 40	—	
General G. Botea	 40	M. Liceanu	 40	—	
I. Chelemen	 40	30	N. St. Nedelcu	 40	—
N. Meran	 20	20	Mincu Popescu	 40	—
Virg. Spălățelu	 20	I. R. Parcalabu	 40	—	
Virgil Brădescu	 40	N. Șanțu	 40	—	
Emilian Bunescu	 40	—	Fred. Schloser	 40	—
I. Bodendorfer	 40	—	C. Stănculescu	 40	—
C. D. Carapancea	 40	—	N. M. Turburi	 40	—
Romulus Dimitrescu	 40	—	Gh. Tuciu	 40	—
D. C. Duca	 40	—	Cap. I. Țimara	 40	—

ERATA

În Revista No. 14 la articolul „Urma vânatului” s'au strecurat la culegere următoarele erori:

La pagina 2 s'a scris „...ca să citească macar un rând de pe materii...” în loc de: „...ca să citească macar un rând de pe întinsa pagină albă? Și cu toate acestea se putea vedea ca într-o tablă de materii, etc.”.

La pag. 3 s'a scris „...pune piciorul dinapoi puțin în urma celui dinainte, sau cel puțin pe toc”, în loc de: „...pune mereu piciorul dinapoi în afara celui dinainte, scroafa, din potrivă, pune piciorul dinapoi puțin înlăuntrul celui dinainte, sau cel puțin pe toc”.

INSEMNAȚI

Iași 9/22 August 1921.

Prepelițele sunt foarte numeroase anul acesta, în comparație cu alți ani. De unde în ați ani, la începutul lui August st. v. se împușcau de obicei în cele 2—3 ore de dimineață 10—15 bucăți, anul acesta se pot face cu ușurință 25—30 bucăți chiar și mai mult. Și toate aceste sunt prepelițe locale. Deși au început a fi grăsuțe și puii mari de tot, încă nu au început a se cărdui. Însă în timpul secetei din urmă, se mutau încontinuu din loc în loc. Sunt semne că pasagiile vor fi abundente.

Epurii. Din cauza secetei din luna Iulie, furajele artificiale au întârziat și abea acum au început a se cosi prin unele locuri, așa că epurii stau încă ascunși prin mohoare și păringuri și nu-mi pot da seama, cum va fi recolta anul acesta. În ori ce caz, anul trecut a fost un an fericit, pentru vânatoarea de epuri la câmp, și nu cred ca anul acesta să fie la fel. Cred că va fi mult mai slabă. Dar în fine vom vedea.

Rațele. Și vânatoarea de rațe este întârziată la noi cu puțin anul acesta. Sunt încă boboci mici și rațe năpărlite, care stau numai la desis. Bălțile mici au secăt cu totul, cele mari s'au micșurat mult. De ex. Balta Cristești, care pe margini nu mai are apă. Altă dată un vânător bun, putea împușca pe margini, la această baltă, câte 30—40 rațe la picior și chiar mai mult. Azi marginile sunt uscate cu totul.

Asemenea sunt uscate în cea mai mare parte șesul Cârnicenilor, Uricanilor, Cucutenilor, Valea Jijiei între Larga-Vlădeni și Bosia-Mânzâtești, locuri minunate pentru vânatoarea de rațe la picior în vremea când este apă. Așa că, rațele nu se mai pot împușca decât pe la ochiurile cu apă din mijlocul stuhărilor.

Gâștele. Nu se mai găsesc de loc pe la noi. De altfel ele pleacă imediat ce bobocii sunt zburători. Anul acesta nici nu s'au văzut mulți boboci, fiindcă foarte multe gâște au fost sterpe, care în timpul clocitului, se vedeau sburând toată ziua de colo până colo.

Becaținele. În alți ani, acest vânat era foarte abundent pe la noi pe vremea aceasta. Anul acesta însă din cauză că mai toate smârcurile sunt uscate, nu se găsesc aproape de loc. Am văzut câte una, două izolate pe la marginea gărelor, dar dacă cineva ar voi să facă vânatoare de becaține, nu ar avea unde.

* * *

În urma unei cereri făcută de locuitorii comunei Păușești Măglău, cărora lupii le au făcut adevărate ravagii în vite: Societatea „Jderul“ a vânătorilor din Vâlcea și al cărei președinte este dl. E. Adriani, a luat inițiativa facerii unei vânători în pădurile proprietatea sătenilor din P. Măglău.

În dimineața zilei de 4 Sept. a. c., un număr de 24 membri societari au plecat cu trăsuri în sus zisa comună. Deși locuitorii comunei se zăseseră Societatea promițând tot concursul, totuși nu au dat nici un concurs, astfel că membrii Societari grație concursului dat de jandarmii locali, au putut scoate cu plată un număr de 24 bătaiași cu care s'au putut face vânatoarea. Cu aceștia și cu o parte din vânători s'au făcut două bătaii la care s'au împușcat 5 lupi și 9 vulpi.

Coborâți în sat, au fost obiectul sătenilor și mai ales al femeilor care binecuvântau pe vânătorii care împușcaseră lupii și vulpile.

Înființarea unui muzeu propriu de diferite specii de vânat.

Exemplul ar trebui imitat și de alte societăți de vânătoare.

* * *

Deciziunile ministerelor de interne și de război.— Din ordinul ministerelor de interne și război s'a hotărât interzicerea pentru cetățeni a portului armelor, aceasta, în interesul ordinii și siguranței Statului.

Pe viitor, cei în drept a purta arme sunt militarii aflați sub drapel precum și agenții forței publice.

Autorizațiuni speciale pentru portul armelor vor fi date în teritoriile aflate sub regimul stării de asediu de către comandamentele militare, iar în restul țării de către prefecturile de județ și poliție.

Cererile pentru obținerea acestei autorizațiuni vor fi motivate și vor trebui să specifice felul armei și numărul proiectilelor.

Autorizațiunea se liberează pe termen de un an, putând fi retrasă imediat, în cazul când, posesorul său se dovedește a fi un element de dezordine sau abuzează de portul armei.

Nu se eliberează însă sub nici-un cuvânt astfel de autorizațiuni foștilor condamnați pentru crime sau delict, minorilor mai mici de vârsta de 18 ani în sus în urma cererii părinților sau tutorilor, precum și celor cari ar primejdui ordinea publică.

Restricțiunile acestei dispoziții se întind și asupra vânzării armelor.

Comercianții de arme nu vor putea vinde articolele lor decât celor cari vor poseda autorizațiuni pentru portul armelor.

CORESPONDENȚA CU PROVINCIA

G. R. — Craiova. Citiți mica publicitate.

N. Tomescu — Vaslui. Este scris pentru toți. Odată pentru totdeauna.

G. Voicu — Craiova. A început să simtă vânătorii lipsa. În două săptămâni, maximum, se va simți și mai mult, când Uniunea termină stocul.

C. C. — Iași. Doarme. Și am convingerea că va dormi somnul veșnic. Fie-i somnul ușor. (?)

R. Ionescu — Brăila. Cred că recunoști acum, că am avut dreptate?

Tata Alecu. — Bazargic. Dacă vezi că nu scapi de urările cunoscuților (noroc, vânat din berechet, etc. etc.) arată-i „trei degete“ care exprimă foarte lămurit cele trei cuvinte, cunoscute și întrebunțate de vânători în asemenea împrejurări. — Vânatoarea, ca și orice pasiune, are și ea superstițiile ei, pentru acei ce cred în ele.

MICA PUBLICITATE

— De vânzare 1. Una armă cal. 16 cu cocoșe Lepage (Fusil plume), întrebunțată. Lei 900.

2. O armă cal. 12 Maghin Liège întrebunțată. Lei 500.

3. Seter Gordon 5 ani, rasă pură, bine dresat. Lei 2000.

4. Seteră Lavérac, incomplet dresată (puțin scoasă), 2 ani, rasă pură. Lei 1500.

5. Pointeră 8 luni. Lei 1500.

A se adresa la D-nul Medic-Veterinar Eustațiu. Târgoviște.

— Vând sau schimb pușcă Hamerless, marca Steier; țevile și șinele din Uzinele Krupp, 4 piedici, țevile demi și choke (plin), pe un Grenner, W. Scott sau un Drilling. C. Răzescu, Caracal 20 — Craiova.

— De vânzare. Panoplie frumoasă și complectă. Arme enif automate, de precizie, carabine, cuie etc. A se adresa la administrația Revistei.

Păcura - Românească

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

Capital Social deplin vărsat lei 15.000.000

SEDIUL:

— BUCUREȘTI — Strada Paris No. 12

TELEFON 5/19

Sonde, Rafinărie și
Export de Petrol

BANCA DACIA TRAIANA

SOCIETATE ANONIMĂ

Sediul central: BUCUREȘTI, Str. Paris, 12

TELEFON 5/19

Președinte I. A. BERINDEI.

Vice-Președinte: H. D. FULGA și Dr. I. COSTINESCU.

Director General A. PAUNESCU.

Efectuează toate operațiunile de Bancă în general
Cumpără și vinde tot felul de efecte publice și
face avansuri pe depozit de valori. Emite scrisori
de credit pentru străinătate

Primește depuneri de bani spre fructificare cu
dobândă de 5% (anual) ::

Se însărcinează cu orice fel de operațiuni de Bancă
în condițiuni avantajoase

„NAȚIONALĂ”

FONDATĂ LA 1882

SOCIETATE GENERALA DE ASIGURARE

Capital de Acțiuni deplin vărsat Lei 10.000.000 — Fondul de rezervă deplin
vărsat Lei 42.549.824.17 — Daune plătite dela fundarea Soc. Lei 147.000.000

„NATIONALA”

PRIMEȘTE ASIGURĂRI ÎN RAMURILE

INCENDIU, GRINDINA ȘI TRANSPORT ☒☒ ASIGURARI ASUPRA VIETEI
☒☒

în condițiunile cele mai avantajoase

Caz de moarte, Supraviețuire, Zestre, Rente viagere, etc.

Asigurări contra riscurilor de războiu în
ramurile de „VIATA” și „TRANSPORT”

Informații la sediul social: STRADA PARIS No. 12 (Palatul Societății)

Reprezentanții generali pentru București: D-nii D. A. MARCUS și S. OSIAS

STRADA PARIS No. 12

AGENTII ÎN TOATA ȚARA

ELITA SOCIETĂȚEI

CUMPĂRĂ AZI NUMAI

CIOCOLATA
CACAO
BOMBOANELE

BERINDEI

De vânzare la toate magazinele de coloniale și cofetării din țară

Prețul 3 Lei

Loc pentru anunțuri

ATELIER DE ARMURARIE

CĂLIN CURCĂ

(fost 15 ani în atelierul E. BUCHMANN)

Aduc la cunoștința Onor. Clientelei mele, precum și tuturor persoanelor-vânători, că în vederea timpului, am deschis un atelier special de armurărie în

Strada TURCULUI No. 3

și mă pot angaja, a executa orice lucrări și reparațiuni privitoare la *arme de vânătoare, de tir, cu glonț și de precizie, revolvere, pistoale, etc. etc.*, cu prețuri avantajoase.

Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 20%.